

Sõjanõukogu

Nüüd, lõpetades kõigi vajalike selgituste, kõrvalepõigete ja teatistega, lähme kõige lihtsama asja juurde – lahingutegevuse kirjeldamise juurde.

Nagu ülalpool öeldud, erines Direktiiv Nr.3 tunduvalt Edelarinde ennesõjaaegsetest plaanidest. Ühest küljest vähenes tunduvalt ettenähtud ülesannete maht – kahest operatiivsuunast (Ljublinile ja Krakovile) jäi järele ainult üks. Teisest küljest langes ära võimalus arvestada operatsiooni läbiviimisel koostööle Läänerinde vasaku tiivaga (aga just see Edelarinde ja Läänerinde vägede kahepoolse ümberhaaramise idee oligi ennesõjaaegsetes plaanides peamine). Direktiiv Nr.3 pani Läänerinde vasaku tiiva vägedele ainult kaitseülesande – „tõrjuda vaenlast tagasi Varssavi suunalt“.

Faktiliselt aga Läänerinde 4.Armee, mis paiknes Brest-Kobrini rajoonis, lausa pühiti teelt minema Wehrmachti kõige võimsama 2.TG poolt, see hakkas korratult taganema ja selle osalemine mistahes Edelarinde 5.Armee operatsioonis ei tulnud enam kõne allagi. Seega tuli planeeritava pealetungi „tangide“, mis ühineksid Ljublini rajoonis ja lõikaksid ära Lutsk-Brodõ peale tungiva vaenlase grupeeringu, põhjapoolne haru luua nendest üsna piiratud jõududest, mis olid 5.Armee käsutuses.

Kuid ööks vastu 23. juunit (mil vastavalt marssal Bagramjani memuaaridele saadi ja dešifreeriti Direktiiv Nr.3) oli olukord 5.Armee rindel tunduvalt teravnenu.

Saksa väejuhatuse kontsentreeris otsustavalt vägesid pealöögi suunale. Ta koondas 70-kilomeetrisele piirilõigule Ustilugist Krõstonopolini (tänapäeval Tšervonograd) seitse jalaväediviisi. Kõik sillad üle Bugi piirijõe, mida valvasid NKVD väed, hõivati sakslaste poolt tervetena. Wehrmachti 1.TG ettekandes oli kirjas:

„...tähtis sild Sokali juures on hõivatud tervena. Bugi ületamine toimus rahulikult. Jalavägi jõudis ida pool Bugi asuvatele kõrgendikele, kohtamata seejuures mingit vastupanu...“

22. juuni õhtuks paiskas Bugi forsseerinud saksa jalavägi kaks 5.Armee laskurdiviisi Bugi äärest eemale ja piiras nad osaliselt sisse. Hõivatud platsdarmile suundusid kaks tankidiviisi, mis läksid sealt pealetungile: 14.TD Lutski suunas, 11.TD Radehhovi suunas.

Mõnede Vladimir-Volõnski ja Strumilovi kindlustatud rajoonide garnisonide kangelaslik vastupanu (kohalike elanike jutustuste järgi pidasid mõned dotid vastu kuni juuni lõpuni) ei muutnud kahjuks üldist operatiivolukorda.

Selles piirkonnas oli 5.Armee ainukeseks löögiüksuseks 22.MK koosseisu kuuluv 41.tankidiviis. Tankide arvult (425 tükki Vladimirski andmetel) ületas 41.TD mõlemat saksa tankidiviisi kokku. Tõsi küll, välja arvatud 31 ülirasket KV-2 tanki, olid need vananenud T-26-d, mis kahtlematult olid kehvemad Pz-III/50 tankist, mida oli igas Kleisti tankigrupi diviisis poolsada tükki.

Muide, kõik need võrdlused jäid paljaks teooriaks. 41.TD komandör avas 1941.a. 22. juuni hommikul „punase paketi“ ja avastas sealt käsu dislotseeruda Vladimir-Volõnski rajoonist ümber põhja suunas, Ljuboml-Koveli rajooni. Käsk täideti, mille tulemusena 41.TD nii öelda „avas ukse“ Vladimir-Volõnski suunas pealetungivale saksa 14.tankidiviisile. (Sulgudes märgime, et „punane pakett“ viis 41.TD täiesti selgelt Ljublini suunas arendatava pealetungi lähterajooni, mis on veel üheks tõendiks, et selline operatsioon planeeriti juba tükk aega enne sõja algust.)

Tundub, et sellises situatsioonis oli 5.Armee kaks varianti 41.TD kasutamiseks: selle võis saata pealetungile Ljublini suunas (vastavalt Direktiiv Nr.3-le) või tuua see tagasi algseesse dislotseerumisrajooni ja kasutada seda tiivalöögi andmiseks Ustilug-Lutski maanteed mööda pealetungivale vaenlase peagrupeeringle. Kuid ei seda ega teist ei tehtud.

Nii imelik kui see ka pole, segas just meie luurelennuvägi, mille „hävitamise“ pärast sõja esimestel tundidel V.Suvorov nii väga kurvastas.

Ei, see eksisteeris, lendas, luuras, seda oli palju (315. ja 316. luurelennuväe polgud, 62 korras lennukit, sealhulgas 38 uusimat kiiret luurelennukit Jak-4) ja see kandis 5.Armee ja rindestaabile ette, et Brestist Koveli peale, läbi Polesje metsade ja soode, liiguvad tohutu suured saksa väehulgad. Nagu kirjutab Bagramjan, hinnati selle mitteeksisteeriva vägrupeeringu suuruseks **kaks tuhat tanki** (peame mees, et üheski saksa tankigrupis polnud sel ajal **üle ühe tuhande tanki**).

Kahjuks ei suutnud 5.Armee luure vähemalt kolme järgmise päeva jooksul olukorda selgitada, ehkki selleks oleks olnud vaja vaid istuda mootorratta selga ja sõita paari tunniga maanteed mööda 130 km kaugusele Kovelist Bresti äärelinnadeni (Bresti sisee sõita oli sel ajal juba võimatu, kuna see hõivati sakslaste poolt juba esimesel päeval). Kõige selle tagajärjeks oli see, et mitte ainult 41.TD, vaid veel üks

22.MK diviis (215.MD) suunati marsruudil Rovno-Lutsch-Kovel Polesje metsadesse, vastu müütilistele saksa tankidele.

Ja niimoodi juhtuski, et mööda maanteed Lutschi suunas pealetungiva Wehrmachti 14.tankidiviisi teel osutus olevat ainult 1.tankitõrje suurtükiväebrigaad K.S.Moskalenko juhtimisel. See päästiski olukorra. Vaatamata sellele, et 1.TTSB astus lahingusse täiesti „mittemäärustikupäraselt“ – käigult, kahureid maskeerimata, juhuslikelt tulepositsioonidelt – osutusid võitlejate ja komandöride mehisus, suurtükimeeskondade suurepärase väljaõpe ja ettevalmistus ning brigaadikomandöri väejuhtalent saksa tankidest tugevamaks. Andis tunda ka saksa komandöride puudulik tankilahingutealane väljaõpe – 14.TD formeeriti alles 1940.a. oktoobris 4.jalaväediviisi baasil ning selle „teenistusnimekirjas“ oli ainult sissetung Jugoslaaviasse 1941. aasta aprillis.

Andes au sõdurite kangelaslikkusele, tuleb märkida ka nõukogude relvastuse kvaliteeti. Võimsad 76-mm tankitõrjekahurid ja 85-mm õhutõrjekahurid, millega brigaad oli varustatud, läbistasid saksa tankidel mõlemad küljed, aga kergetel Pz-II-del rebisid tornid pealt.

5.Armees operatiivkokkuvõttes Nr.9 on teade selle kohta, et „23-27. juuni perioodil hävitas 1.TTSB umbes 150 vaenlase tanki“. Loomulikult oli see arv liialdatud – kogu saksa 14.TD-s oli vaid 147 tanki ning sellel diviisil seisis ees veel pikk tee Stalingradi, kus ta lõplikult hävitati. Kuid pole mingit kahtlust selles, et võiduka marsi asemel Lutschi maanteel tuli saksa tankidel 1.TTSB tulepositsioone kolm päeva suurte kaotustega „läbi närida“.

Kahjuks polnud Radehhovi suunal teist sellist brigaadi (ehkki Edelarinde koosseisus oli neli TTSB-d) ning mis peamine - polnud teist sellist Moskalenkot. 22. juuni päeva lõpuks jõudis 11.TD oma eelväesadega Radehhovi rajooni (35 km piirist).

Lõuna pool, Rava-Russkaja – Peremõšli (nüüd kuulub see linn jälle Poolale ja kaardil on selle nimi Przemyśl) vööndis, püüdis saksa jalavägi vahelduva eduga piirist eemale paisata 6. ja 26.Armees väeosi. „Ülejäänud 26.Armees lõikudel ei olnud olukord ohtlik, - kirjutab Bagramjan oma memuaarides, - ja see oli täiesti rahulik 12.Armees vööndis, mis oli kaitsel Karpaatides ja Bukoviinas“.

Selline oli üldine olukord Edelarindel neil tundidel, mil ööl vastu 23. juunit kogunesid Edelarinde komandopunkti Ternopolis nõupidamisele kindralpolkovnik M.P.Kirponos (rindejuhataja), kindralleitnant M.A.Purkajev (rinde staabiülem), koprusekomissar N.N.Vašugin (tema ametinimetus oli „rinde Sõjanõukogu liige“, kuid me nimetame teda edaspidi lihtsalt – komissar) ning lisaks veel peakorteri täievoliliste esindajatena Punaarmee kindralstaabi ülem armeekindral G.K.Žukov ja Ukraina KP(b) KK esimene sekretär N.S.Hruštšov.

Sellel meeskonnal tuli vastu võtta ajalooline otsus. Edelarinde käsutuses olevad tohutud jõud, eriti soodne piirijoon, tänu millele asus Lvovi eendil asuv nõukogude väegruppeering praktiliselt sügaval vaenlase tagalas, kindlalt Polesje soode ja Karpaatide mägede poolt kaetud rinde tiivad – kõik see võimaldas teha ülesandeks armeegrupi „Süd“ vägede ümberpiiramise ja täieliku hävitamise. Aga selline sündmustepööre oleks täielikult läbikukutanud sakslaste „Blitzkriegi“ plaani, oleks paratamatult sundinud neid võtma ära vägesid peamiselt operatiivsuunalt Minsk–Smolensk–Moskva. Ühesõnaga, ajalugu oleks oma käiku muutnud...

Sellel nõupidamisel osalenud Bagramjani (sel ajal rindestaabi operatiivosakonna ülem) mälestustest on teada, et Purkajev ja Vašugin olid täiesti erineval arvamusel.

Rinde staabiülem arvas, et on vaja viia väed itta, vanal Nõukogude-Poola piiril asuvale kindlustatud rajoonide liinile ja alles pärast seda, kui kaitsesinne on stabiliseerunud, minna üle vasturünnakule.

Rinde komissar aga nõudis viivitamatut asumist Peakorteri direktiivi täitmisele s.o alustada kohest vasturünnakut.

Mugavas tugitoolis arvutiekraani ees istuv autor ei pea õigeks arutada, kummal neist oli õigus. Seda enam, et õigus oli neil mõlemal, just nimelt **omamoodi õigus**.

Staabiülem sai paremini kui teised aru, et vägede täielikuks mobiliseerimiseks (s.o reservistide sõjaväkke kutsumiseks, autotranspordi rahvamajandusest mobiliseerimiseks, tagalaosade loomiseks) on rindele ennesõjaaegsete plaanide järgi vaja veel kolm-neli päeva. Vaenlane aga ei hakka ootama ja tema pealetung võib nurjata organiseeritud mobilisatsiooni – vaat sellepärast ongi parem endil minna varem ettevalmistatud võimsale kaitsespositsioonile ja juba selle taga valmistuda otsustavaks vastulöögiks.

Komissar teadis teistest paremini, kui mitu tuhat korda oli punaarmeele sisendatud, et „Punaarmee on kõige pealetungivam armee maailmas“, et vaenlast hakatakse purustama tema enda territooriumil, „võõral maal“ jne. Taganemine sõja esimestel päevadel ja veel 200-250 km sügavusele meie territooriumile võis kõige negatiivsemal moel mõjuda meie vägede võitlusvaimule – ning see ei olnud sugugi vähem ohtlik kui traktorite ja veoautode puudumine. Peale selle oli Purkajevi ettepanekus väga halb poliitiline alltekst –

kiirustav taganemine 1939. aasta septembris „vabastatud“ territooriumilt näis kaudselt tunnistavat selle hõivamise ebaseaduslikkust. Ja seda ei saanud komissar lubada. Ning omal moel oli ka temal õigus.

Armee püsib ainujuhtimisel. Selleks oligi rindel juhataja, et ta koguks kokku oma alluvate ettepanekutest mõistliku osa ja teeks nende alusel ainukese, kõigile kohustusliku otsuse. Aga Edelarindel kujunenud situatsioonis oli lihtne need vastandlikud ettepanekud üheks siduda.

„Õnn on suurte pataljoni poolel“, - olevat Napoleon omal ajal öelnud. „Sõjajumal ei armasta talendikaid avantüriste, ta armastab suuri armeesid“, - kirjutas poolteist sajandit hiljem ameerika sõjaajaloolane Taylor. Ja selles suhtes oli Žukovil ja Kirponossil erakordselt vedanud.

Edelarinde juhatuses oli küllaldaselt vägesid nii selleks, et **minna 5. Armee võõndis üle visale kaitsele** ning ka selleks, et **anda purustav löök** kolme „vägilase“ (15.MK, 4.MK ja 8.MK) jõududega Lvovi–Ljublini suunal, kogu Lutski–Rovno suunas pealetungiva vaenlase grupeeringu tiivale ja tagalasse.

Kindralite ees laual lebas kaart. Sellesama „NSVL ja Saksamaa riiklike huvide jaotusele endise Poola riigi territooriumil“ kujutusega, millele Stalin 28. septembril 1939.a toimunud fašistliku Saksamaaga sõlmitud Sõpruse ja Piirilepingu allakirjutamise tseremoonial kirjutas alla tervelt kahes kohas. ja nüüd, ööl vastu 23. juunit 1941.a, oli Žukovil täielik alus tõsta klaas seltsimees Stalini geniaalse ettenägelikkuse ja tarkuse terviseks.

Edelarinde mehkorpused asusid praktiliselt veel ühtegi lasku tegemata juba saksa vägede tagalas ning nende eelväeosad paiknesid 50-80 km lääne pool Zamostje linna, kus asus saksa armeegrupi „Süd“ staap.

Kolmest mehkorpusest (15.MK, 4.MK ja 8.MK) koosneva löögigrupeeringu koosseisus oli **üle kahe ja poole tuhande tanki, sealhulgas 720 T-34 ja KV tanki**, mis olid saksa jalaväediviiside koosseisus oleva 37-mm tankitõrjekahuri jaoks mürsukindla soomusega. Tungides peale saksa armeegrupi „Süd“ (mille peajõud asusid enne sõda Ljublini–Zamostje rajoonis) tiibadele ja tagalasse, oleks nõukogude väejuhatuse haaranud kohe initsiatiivi, surunud vastasele peale oma tahte, sundinud teda kiirkorras oma plaane muutma ja aega kaotama. Vähemalt. Kui miinimum.

Aga kui maksimum, siis oleks olnud võimalik saksa 6. Armee ümber piirata ja hävitada, ootamata selle jõudmist Stalingradi. Pealetungiks Ljublini suunas valmistusid Kiievi ESRK väed vähemalt pool aastat. Marsruudid, maastik, vaenlase võimalikud vastumeetmed – kõik see oli väejuhatuse poolt läbi töötatud ja ette valmistatud. Ja lõpuks oleks selline pealetung teinud absoluutselt mõttetuks saksa tankidiviiside läbimurde, mis oleksid ainult end ise sügavasse ja väljapääsmatusse löksu Dubno–Rovno juures ajanud.

Teisest küljest olid Edelarinde juhatusel sõltumatult selle mehkorpuste vastulöögi edust (või ebaedust) olemas kõik võimalused, et peatada sakslaste pealetung Lutski–Rovno suunal. Tõepoolest, 5. Armee kaitsetihedust oleks saanud paari päevaga mitmekordselt suurendada. Kaks laskurkorpust (31. ja 36.) alustasid juba 18. juunil 1941.a vastavalt Žukovi enda poolt kinnitatud käsule liikumist läände. 23. juuni päeva lõpuks asusid need korpused (kuus laskurdiviisi) 90-100 km kaugusel s.o nelja päevateekonna kaugusel Kovel–Lutsk–Dubno liinist.

Veel varem (23. juuni hommikuks) pidid kaks diviisi – 135. laskurdiviisi ja 22. MK koosseisus olev 19. TD – jõudma metsa Lutskist lääne pool.

24. juuniks jõudsid Stõri jõe joonele 22. juuni hommikul liikumist alustanud kaks mehkorpust rinde reservist: 9. MK ja 19. MK

Lõpuks (peale seda, kui sai selgeks vaenlase müütilise „Brestist Koveli suunas pealetungiva“ grupeeringu mitteeksisteerimine) oleks saanud aktiivse tegevuse juurde tagasi suunata 22. MK kaks diviisi, mis istusid Koveli lähedal metsades: 41. TD ja 215. MD. Sel moel oleks Wehrmachti seitsmele jalaväediviisile (298., 44., 168., 299., 111., 75. ja 57.), kahele motoriseeritud diviisile (25. ja 16.) ja neljale tankidiviisile (14., 13., 11. ja 16.), mis tungisid peale Lutski–Rovno võõndis, Edelarinde poolt lisaks neile kahele laskurdiviisile (87. ja 124.), mis juba enne sõda asusid Ustilugi ja Sokali vahel, saadud vastu panna veel seitse laskur-, kolm motoriseeritud ja kuus tankidiviisi. Tankide arvult ületas see nõukogude grupeering vastast **2,5 korda**. Isegi arvestades seda, et enamuse neist tankidest moodustasid vananenud T-26-d ning 9. ja 19. mehkorpused ei olnud täielikult mobiliseeritud ja autotranspordiga varustatud, oleks selline jõudude vahetamine kõikide sõjateaduse kaanonite kohaselt pidanud **ära hoidma paanilise põgenemise** ja võimaldama 5. Armee vägedel **plaanipäraselt taganeda** itta kaitseliinilt kaitseliinile.

Nende kaitseliinide loomise eest hoolitses loodus ise. Kogu seda vaenlase pealetungivõõndi läbivad põhjast lõunasse, praktiliselt võrdsete 50-70 km vahemaade järel arvukad Pripjati lisajõed: Turja, Stohhod, Stõr, Gorõn, Slutš. Oma monograafias iseloomustab Vladimirski neid jõgesid kui „operatiiv-taktilise tähtsusega veetõkked. Nende laius oli 15 kuni 70 meetrit, luhad 0,5 - 2 km, jõekaldad olid soostunud, põhi mudane“. Lühidalt – täiesti tankivastane maastik. Eriti kui paisata sildade ja ülepääsude juurde Edelarinde koosseisus olevad neli tankitõrje suurtükibrigaadi.

Siinkohal märgime veelkord, et antud situatsioonis ei olnud 5.Armee vägedel vajagi „surmani seista“. Vajalik ja piisav oli vaenlase pealetungi pidurdamine, sakslaste tankidiviiside lahinguga sidumine, et mitte lasta neil Ljublini juurde tagasi minna. Iseenesest ei olnud nõukogude vägede organiseeritud ja plaanipärasel taganemisel 200-250 km piirist kuni Gorõni või Slutši jõe joonele midagi hirmsat. Vaat Prantsusmaa jaoks tähendab 200-kilomeetrine taganemine Pariisi kaotust, Saksamaa jaoks oleks 150 km taganemine Prantsuse piirist tähendanud kogu Ruhri tööstusrajoonist ilmajäämist. Aga Nõukogude Liidul oli hoopis teistsugune geograafia. Ei majanduslikus ega operatiivses mõttes poleks ajutine Volõõnia ja Rovno oblastite kaotamine avaldanud sõja käigule tõsist mõju.

Kuid kahjuks ei julgenud Žukov ja Kirponos Ternopolis toimunud nõupidamisel otsustada ei 5.Armee vööndis organiseeritud taganemise ega ka laiaulatusliku kolme mehkorpuse jõududega Ljublini suunas pealetungi kasuks.

5.Armee juhatajale kindralmajor M.I.Potapovile kästi alustada pealetungi ülesandega „*purustada vaenlase Vladimir-Volõnski grupeering ja taastada olukord piiril*“. Ja alustada kästi kohe, ootamata rinde reservide (kaks laskurkorpust ja kaks mehkorpust) kohalejõudmist. Aga kuna Žukov isegi veel 24. juunil uskus vaenlase suurte jõudude pealetungi Brestist Kovelile, siis käskis ta „rangel ja enesekindlal“ (nii iseloomustab seda Vladimirski) toonil Potapovil keerata armee tiiba ja „katta kindlalt Kovelit vaenlase Bresti suunast lähtuva löögi eest“. Sulgudes märgime, et selleks momendiks oli Guderiani tankigrupp jõudnud juba Brestist Slonimisse ja tema pealetungi suunas (Minski-Bobruiski suund) polnud enam mingeid kahtlusi. Selle tulemusena sai armeejuhataja Potapov kaasata pealetungiks Vladimir-Volõnskile ainult need kaks diviisi, mis olid juba Lutsikini jõudnud: 135.laskurdiviisi ja 19.tankidiviisi.

6.Armee juhatajal kindralleitnant Muzõtšenkol kästi viivitamatult rünnata Radehhov-Berestetško suunas pealetungivat vaenlase tankigruppi ning teha seda ainult 15.MK jõududega, ootamata ära teiste mehkorpuste (4.MK ja 8.MK) Brodõ rajooni koondumist. Otsus koondada 4.MK ja 8.MK 100-150 km piirist itta Brodõ juurde annab selget tunnistust, et „Lvovi eendilt“ Ljublini suunas pealetungimise plaanile oli juba kriips peale tõmmatud. Sügavast pealetungioperatsioonist (mille teoreetilist väljatöötamist tuuakse alati kui nõukogude sõjateaduse kõrge taseme näidet) otsustati loobuda kiirustava „aukude lappimise“ kasuks kiiruga organiseeritud tankide otserünnakutega.

Arvatavasti on kõige delikaatsem väljend sellise „operatiivkunsti“ kohta, et see otsus „ei olnud kõige optimaalsem“.

„Vaenlane, kes alustas sõda ootamatu löögiga, dikteeris meile oma tahet ja rikkus kõik meie plaanid“. Vaat niimoodi, lühidalt ja selgelt, ütles N.K.Popel kõik: nii meie sõjaeelsetest plaanidest (mille kohaselt liikus tema korpus juba sõja esimestel tundidel piirijõe ülepääsude juurde) ja ka sellest, et saksa kallaletungi polnud nendes plaanides kuidagi ette nähtud ja ka rindejuhatuse kohta, kes lubas vaenlasel sõja esimestest päevadest alates „oma tahet dikteerida“.

„Õnn on suurte pataljoni poolel...“

Kui jõudude vahetõrje sõjatandril oleks olnud enam-vähem võrdne, siis oleks ööl vastu 23. juunit vastu võetud otsus alustada vasturünnakut üksikute väeosade eraldi löökidega toonud kaasa Edelarinde viivitamatu katastroofilise hävingu. Umbes samasuguse, mis juhtus tegelikult Läänerinde vägedega Valgevenes ja Looderinde vägedega Leedus.

Kuid maailma suurim ja rikkam riik ei nälgunud mitte ilmaasjata kümme aastat, ei sundinud oma elanikke elama barakkides ja kommunaalkorterites, mitte asjata ei töötanud NSVL sõjatehased juba rahuaajal kolmes vahetuses, mitte asjata ei sunnitud tööliste ja talupoegade riigis kahekuuse lapse ema minema tagasi tehasesse tööpingi juurde, mitte asjata ei küürutanud paljumiljonilise nõukogude rahva parimad pead päevad ja ööd tankide ja lennukite jooniste kohal. Gigantse töö tulemus oli olemas. Žukovi, Kirponosi, Muzõtšenko ja teiste käsutuses olid antud nii suured relvastatud jõud, nii suur kogus uusimat relvastust, mis suutsid ainuüksi oma mastaabiga peaaegu kompenseerida juhtkonna rumaluse ja oskamatuset.

Tegelikkuses oli ainult 15.MK koosseisus (kellel kästi üksinda, teiste mehkorpuste koondumist ära ootamata, rünnata vaenlase Radehhovi grupeeringut) 749 tanki – ehk **viis korda rohkem** kui tema vastas seisval Wehrmachti 11.tankidiviisil. Ja nende 749 tanki seas oli 136 selliste parameetritega tanki, millest saksa tankistidel jäi üle ainult unistada.

Isegi Lutski suunal, kus Moskalenko 1.TTSB poolt korralikult tümitada saanud Wehrmachti 14.TD pihta pidid andma löögi „ainult“ kaks värsket nõukogude diviisi (19.TD ja 135.LD), ei ennustanud jõudude vahetõrje häda. Sest 163 kerget tanki (129 T-26 ja 34 BT-d) oli siiski 19.TD koosseisus olemas. Ja ka 135.LD-s oli 45-mm tankitõrjekahureid 54 tükki.

Näis, et...

